

**Antoni
Dalmau
Ribalta**

Habitació 333. Bé, molt bé, un número fàcil de recordar. Es tracta d'una *habitació doble per a ús individual*, aquesta fórmula aparentment absurda del món

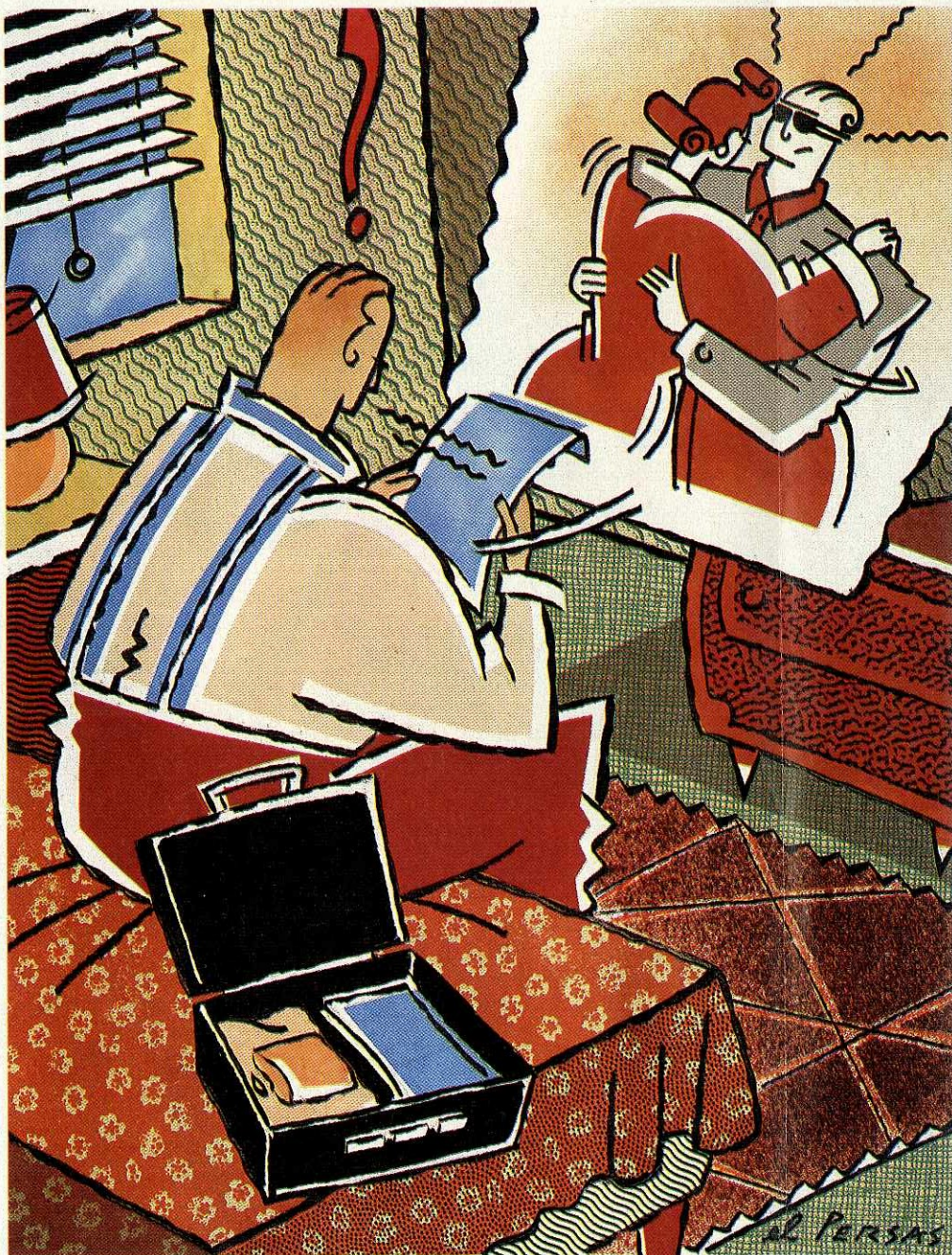
hoteler que hem acabat acceptant com a normal. Té vista directa al mar? Sobretot, que en tingui, que m'interessa molt. De fet, és l'única condició que havia posat quan vaig anar a l'agència de viatges, perquè, ja m'explicareu, a sobre d'haver-me d'estar un parell de dies tan lluny de casa, només faltaria sentir-me encofurnat davant un mur o un celobert.

No està malament. He de reconèixer que els cobrellits són bastant horribles i que els quadres de la paret reproduïxen unes vistes venecianes d'una originalitat realment escassa. Però, vaja, és un hotel modernet, els mobles fan el seu goig i tot es veu encara força nou. I, la cosa que més m'importa, totes les peces del bany apareixen impol·lutes i sense aquell rovell tan sospitosos a les aixetes o al desguàs, ni aquelles picadures que amb el temps es fan a la porcellana. I és que jo, molt personalment, sostinc que la manera millor de comprovar si qualsevol hotel comença a fer-se vell és observar l'estat dels diversos elements del bany, i també el gruix i la mol·lície de les tovalloles, que són la prova inequívoca de si existeix o no en aquella casa una bona política de manteniment. Per cert, he d'admetre que el repertori de caps i ampolletes que hi ha dins el cistell situat damunt la pica del lavabo és francament impressionant, i això vol dir que se'm farà inevitable d'emportar-me'n un petit mostrari cap a casa.

Han acabat de fer ara mateix l'habitació, no hi ha dubte. Ho sé per l'hora que és —un quart d'una del migdia—, per l'olor de net i de llimona que fa el bany i per la miqueta d'aire fresc que s'esmuny per la finestra entreoberta. Un rètol petit de paper al costat mateix de la sabonera del lavabo em fa saber que l'autora de la neteja és la senyora Fermina Sanz i que m'he de referir a aquest nom si tinc alguna queixa.

No havia d'haver pres la gavadina, perquè fa un sol que estavella les pedres i ningú no es podria ni imaginar que som a començament de novembre. Jo ja ho deïa, i recordo haver advertit expressament que en les ciutats d'arran del mar la precaució d'abrigar-se és totalment innecessària. Però la Cèlia s'ha entossudit, com sempre, a fer-me prendre més roba del compte, no fos cas que es decidís a ploure o que hi hagués una baixada sorprenent —i ara com ara ben imprevisible— de les temperatures. No hi vaig voler insistir, malgrat saber prou que qui carregaria la gavadina a coll seria jo i no pas ella, però aquesta mena de discussions són les que fan tornar agre un matrimoni, i no val la pena.

Acabada una primera inspecció general, engegó la tele de seguida perquè, encara que no me

El maletí

la penso mirar de moment, m'agrada la companyia de les veus i de les imatges que es mouen per la pantalla. Obro la maleta, deixo el necesser al bany i les sabatilles al peu del llit. Després obro l'armari, penjo les camises arrugades en el racó on hi ha els calaixos i cerco quasi a les palpentes un penjador del fons per a una gavardina que no hauré de tocar, previsiblement, fins quan me'n vagi de l'hotel.

I aleshores, precisament aleshores, és quan el veig, amagat en el racó més ombriu de l'armari. Em sembla que és negre, d'alguna pell sintètica, i amb la mica de claror que ve de fora li espurnegen els números de la tanca daurada i els suports de la nansa.

Està clar que se l'ha deixat l'ocupant anterior de la 333. Això demostra, per cert, com es fan avui dia les habitacions dels hotels: corrents i passa que t'he vist. Si no, no s'explica que la Fermina no s'hagi adonat del maletí. Però, és clar, tampoc no és gens difícil d'imaginar-s'ho: deu haver obert l'armari tota distreta, deu haver fet una llambregada de metge del *seguro*, a tot estirar deu haver reposat una capseta d'aquestes on hi ha una esponja per netejar-se les sabates i, apa, corrents a fer el llit i a buidar les papereres, que encara queden cinc habitacions més de la planta i aquell dormilega de la 326 que, a les dotze tocadés, encara no ha donat senyals de vida.

Agafó el maletí amb una calma expectant i me'l poso a la falda. No ho puc evitar, però en aquestes situacions sempre penso que a dins hi pot haver una bomba, i és que tots plegats hem vist massa pel·lícules. Així doncs, oblidat per un instant aquesta dèria absurda i constato que se'm presenten dues opcions possibles: trucar a recepció i avisar de l'oblit del maletí o deixar-lo un altre cop al fons de l'armari. Tard o d'hora el reclamaran i, si no, potser sí que finalment la Fermina l'acabarà descobrint quan jo deixi la 333, d'aquí a un parell de dies.

Mentida: hi ha una tercera opció, que és obrir-

I aleshores, precisament aleshores, és quan el veig, amagat en el racó més ombriu de l'armari. Em sembla que és negre, d'alguna pell sintètica, i amb la mica de claror que ve de fora li espurnegen els números de la tanca daurada...

lo. La temptació és irresistible, i ja se sap que l'única manera de vèncer una temptació és deixar-s'hi caure fins al fons. De bomba segur que no n'hi ha cap, que ja fóra mala sort, francament. ¿I si, per contra, fos tota plena de dòlars, perfectament lligats amb unes faixes de paper de diari? Això també es veu a les pel·lícules, i els maletins van amunt i avall creant infinitat de situacions rocambolesques, però tanmateix potser fóra una sort excessiva. Oblidem les fantasies i siguem pràctics. Però, ¿i la combinació dels números de la tanca? Tampoc no cal capficar-s'hi: es tracta de provar-ho, simplement, i si està bloquejada ho deixo córrer.

Clac, s'ha obert. Confiat que se l'emportaria ell mateix, el propietari del maletí no ha tingut ni la precaució elemental de tancar amb clau i de fer giravoltar després els números. Això sí, és un home endreçat, es veu ben clar, i tot sembla aparentment en el seu lloc: el bolígraf i el llapis, un parell de mocadors amb les inicials brodades, uns folis en blanc, una corbata relativament espantosa, una petaca de whisky o de ginebra, una caps de pastilles per a la tos, un petit aparell de ràdio i unes targetes que el delaten.

I la carpeta, és clar, que el delata encara més. Una carpeta de color vermell, tota plena de papers, de factures i de rebuts agafats per un clip. Els primers fulls estan escrits amb ordinador, els tres últims a mà, amb una lletra meticulosa i clara, però amb unes faltes d'ortografia i una redacció tan precària que sens dubte exigeixen un repàs.

I si ara mateix trucaven a la porta? Déu nos en guard! De la manera que sóc, que mai no he sabut dissimular gens ni mica en circumstàncies com aquesta, balbucejaré quatre paraules mal dites i se'm veurà de seguida a les galtes que acabo de tornar precipitadament el maletí al fons de l'armari...

Continuem. Començo pels darrers fulls, que porten una cronologia precisa. Als efectes que ara ens interessin, considerem únicament la darrera anotació: "19.33 h. *Abandona l'edifici caminant i fa un tros de passeig avall, fins al quiosc de diaris. S'asseu en un banc, fa un cigarret, com si esperés algú. Es neguiteja. Torna a caminar una mica i torna a seure. Treu un mirallet de la bossa de mà i es fa una repassada amb el pintallavis. De cop, s'aixeca i corre cap a la calçada: per fi ha vist, al volant d'un cotxe que para davant el semàfor vermell, la persona que esperava. És un home de bona presència que deu ratllar la quarantena i que porta ulleres de sol, els cabells pentinats cap enrere. Conduïx un Toyota Carina de color... em sembla que en diuen magenta. Ella obre la porta i s'asseu ràpidament al costat del conductor. Es fan un petó ràpid a la boca, tan ràpid que no tinc temps d'enxampar-los amb la màquina fotogràfica. Després els he perdut: han fugit corrents i, quan me n'he adonat, no hi hagut manera d'atrapar cap taxi."*

Ara ja ho sé tot, del detectiu propietari del maletí i d'aquesta dona que fa el salt al seu marit. O gairebé tot, perquè la carpeta no conté pas, dissortadament, les fotografies preses amb anterioritat, que potser encara estan per revelar. Deso doncs els papers al seu lloc, amb els nervis de qui acaba de cometre una entremaliadura. Torno el maletí al fons d'armari i me'n vaig corrents, que amb l'emoció de la història se m'ha fet massa tard i el meu client ja em deu estar esperant...

Deixo la clau a recepció i és aleshores que el sento, just al meu costat, reclamant el maletí amb una exigència comprensible: "*Sí, sí, negre. A la 333, tot just fa un parell d'hores que l'he desocupada. Em sembla que m'ha quedat al fons de l'armari.*" Està visiblement preocupat i impacient. "*Mirin-m'ho de seguida, sisplau, que em fa molta falta i conté documentació important.*" Potser no s'adona que es podria haver estalviat perfectament de dir l'última frase —això de la "*documentació important*"—, ja que aquests dos mots converteixen el maletí en un objectiu molt cobejable. Estic segur que jo, personalment, atrapat en una situació com aquesta i sense haver estat mai detectiu, no ho hauria dit. Però, vaja, ja s'ho farà.

Mentrestant, jo que me'l miro de reüll i veig que, curiosament, no porta gavardina amb el coll alçat ni una càmera fotogràfica penjada a l'espatlla, ni té cap cigarret a la comissura dels llavis, ni mira cap a un costat i cap a l'altre amb un esguard escrutador. Trobo que no fa gens per a la feina a què es dedica.

Ell ignora que l'home que té al costat és, ves quina casualitat, justament l'actual usuari de la 333, i que aquest home està al corrent del contingut del maletí. Per això no s'ha dignat ni tan sols a mirar-me. Jo sí que l'he acabat repassant de dalt a baix, amb un aire de complicitat inevitable, i és que no puc deixar de considerar que, fet i fet, i malgrat que mai no hem estat presentats, compartim un secret gens negligible. Un secret que, si fos posat en evidència per una indiscreció qualsevol, podria tenir conseqüències greus en la vida d'unes quantes persones.

Potser no està bé de dir-ho d'algú com ell, però a mi més aviat m'ha fet una mica de llàstima, la veritat. Se'l veu perdut, desconcertat, com si no sabés amb precisió quina via emprendre: està clar que a aquest home l'assumpte de la dona infidel no li marxa bé, ni poc ni gaire. Li hauria volgut dir que, llegits tots els papers i lligats tots els caps minuciosament, jo tinc una teoria suggestiva sobre el cas, modestia a part. Però potser un

home com aquest s'ho prendria malament. Pitjor per a ell, doncs, el que és jo giro cua i me'n vaig. I és una autèntica llàstima, perquè la teoria era bona, francament.

EL CONTE